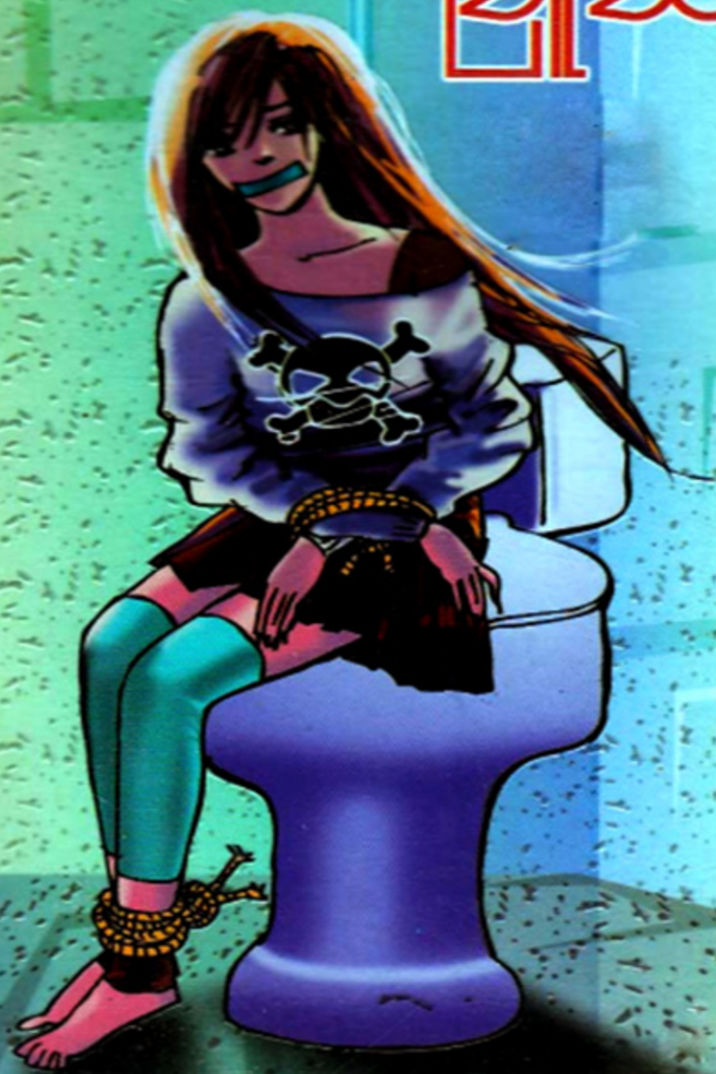

၈ : ၈ : ၀၇ ၀ ၀

အကြည့်ဝက် ခြံ

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ဖြစ်သည်။ ။

“မေမေ ပုံပြင်ပြောပြ”

မိခင်ဖြစ်သူက ကလေးငယ်၏ နဖူးမှ ဆံနွယ်စကိုသပ်ရင်း

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက”

ကလေးက ခေါင်းခါပြီး

“ဟင့်အင်း ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ပုံပြင်တွေ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး

”

မိခင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ။

“ဟင် စင်ဒရဲလားတို့ မထွေးလေးတို့ ပုံပြင်တွေ မကြိုက်ဘူးလား”

ကလေးငယ်က ခေါင်းယမ်းပြီး

“ဟင့်အင်း မကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေပြောတာရော ဆရာမတို့ ပြောတာရော ကြားဖူး နေကျကို”

“ဒါဆို ဖားမလေး ပုံပြင်ရော”

“ဟင့်အင်း အဲဒါလည်း ကြားဖူးတယ်၊ ဖားမင်းသားလေးကိုတဲ့ မင်း သမီးလေးကနမ်းပြီး သိပ်ချောတဲ့ မင်းသားလေး ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ် လား၊ ကြားဖူးနေကျကြီး ၊ ထူးဆန်းတာပြောပြ”

မိခင်က နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး

“ထူးဆန်းတာဆိုရင်”

စဉ်းစားနေဟန်။ နောက်မှ ပြုံးပြီး

“တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွယ်”

သူ၏ ပုံပြင်ကို စလိုက်သည် ။

★

လူစည်ကားသော လမ်းမတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် သူ၏ လည်ပင်း၌ “အမျိုးသမီးများအား အကြွေးဖြင့်သိမ်းပိုက်ခြင်း ပပျောက်ရေး” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲ၍ အော်လံအသေးတစ်ခုဖြင့်

“အမျိုးကောင်းသမီးများ အတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုပါရှင်။ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးများ ဟာ ငွေရှင် ကြေးရှင်များ ရဲ့ အကြွေးနဲ့ သိမ်းစရာအရပ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ရဲ့ အသံကြောင့် လူအများ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ။ နေရာကလည်း လူစည်ကားရာ ဈေးနှင့်လည်း သိပ်မဝေး၍ ခွေးကိုက်တာတောင် ဝိုင်းအုံကြည့်သောလူများ ဝိုင်းလာကြသည်။ ။

“ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်တွေ့ပါရှင်၊ ကျွန်မအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ မွေးသဖွယ်ခင်ဟာ လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်းငွေသိန်းတစ်ရာခန့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်”

သိန်းတစ်ရာဆိုသော ငွေသံကြား၍ အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ။ မိန်းမပျိုမှ ဆက်၍

“အဲဒီငွေသိန်းတစ်ရာကို ကျွန်မသူငယ်ချင်းမိန်းကလေးဖခင်က မဆပ်နိုင်လို့ အဟင့်၊ အဲဒီငွေအစား အဟင့်”

ပြောရင်း မျက်ရည်ဝိုင်းလာပုံရသည်။ ။ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်နေတုန်း
။ သူမစကားကို စိတ်ဝင် စားကြဟန်တူ၏။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းချောချောလေးကို အတင်း သူ့သားရုပ်ဆိုးကြီးနဲ့
ပေးစားဖို့ ကြံစည်ပါတယ်ရှင်”

ထိုစကားကြားတော့ လူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ဟာ အကြွေးမပေးနိုင်ရုံနဲ့ သမီးကိုသိမ်းတဲ့ ခေတ် ရှိသေးလား”

“ဟေ့ ဒါ ချစ်တီးခေတ်ကလုပ်ရပ်၊ ဒီခေတ်မှာ လုပ်လို့ မရဘူး”

“မိန်းမသားတွေရဲ့ ခံစားချက်ကို ရိုက်ချိုးတာပဲ၊ ဒါ
လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်တာ”

စသည် ဖြင့် ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံ
ကုန်၏။ ဒါကို မိန်းမပျိုက ဆက်၍

“အခု ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့ အဖြစ်ကလည်း အဲဒီလိုပါပဲရှင် ဖခင်ရဲ့
အကြွေးအစား သူ့ရဲ့ အလှကို စတေးရမယ့်အနေအထားမို့ အမျိုးသမီး
ထုအတွက် ငြိမ်ခံမနေကြပါနဲ့ ရှင်”

အားလုံး ပို၍ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်၏။ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက

“ကိုယ့်ရဲ့ သမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးတွေကို ဒီလိုငွေရှင်ရုပ်ဆိုးကြီး
သားတွေက သိမ်းပိုက်မယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုခံစားရမှာ လဲ၊ ငါဆို တော်
သေး”

သူ့စကားကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့

“သိမ်းရဲသိမ်းကြည့်ပါလား၊ အသက်နဲ့ လဲပစ်မှာ ပေါ့”

“ဒါမျိုးတော့လက်မခံနိုင်ဘူး၊ လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်ပါလား၊ အသေခံလို

က်မယ်”

“ဒီဝါဒတော့ တို့ မကြိုက်ဘူးဟေ့၊ ဒါဟာ ဘူဇ္ဇဝါဒ”

စသည် ဖြင့် ဆူညံကုန်၏။ ဒါကို မိန်းမပျိုက

“ဒီလိုမျိုး အဖြစ်မျိုးတွေ ရှိသင့်သေးလား”

သူ့အမေးကို အားလုံးက အားရပါးရ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး

“မရှိသင့်ဘူး မရှိသင့်ဘူး”

“တွန်းလှန်ပစ်၊ တွန်းလှန်ပစ်”

အော်သံတွေ ဆူညံနေ၏။

“မြန်မာအမျိုးသမီးများကိုယ်စား တိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်ပဲလား”

“အသင့်ပါပဲ အသင့်ပါပဲ”

အားလုံးအော်သံက တက်ကြွနေသည် ။ အမျိုးသမီးငယ်က ဆက်၍

“အဲဒီလို လူမျိုးတွေရော မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့ချင်လိုက်ခဲ့ကြ”

“ဟေး”

အမျိုးသမီးငယ်နောက် လူတန်းကြီးတန်းစီပြီး လိုက်ပါသွားကြသည်
။ မြန်မာလူမျိုး ဆိုသည် ကလည်း လူစုစုမြင်လျှင် ဝင်ကျလောင်ချင်ကြ
သည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ...

“ငွေရှင်များ ငွေနဲ့ မိန်းကလေးများအား မသိမ်းဆည်းရေး တို့ အရေး တို့ အရေး”

“အရင်းရှင်များ မိန်းကလေးများ မသိမ်းပိုက်ရေး၊ တို့ အရေး တို့ အရေး”

အိမ်ရှေ့တွင် ဆူညံသော အော်သံကြောင့် ဆန်းထူးအိပ်နေရာမှ လန့် နိုးလာသည်။ ။ အစ ကတော့ အိမ်ရှေ့လမ်းမက ဖြတ်သွားခြင်းသာဟု ထင်မှတ်ထားသော်လည်း အော်သံက ပို၍ နီးကပ် လာသယောင်။

သို့သော် အိပ်ရေးမဝသေး၍ ဆက်အိပ်ရန်ကြိုးစားသေး၏။ စိတ်ထဲ တွင် လည်း

“ဪ ဆန္ဒပြတဲ့ ရာသီပဲ၊ ပြကြမှာ ပေါ့” ဟူ၍ ။

သို့သော်

“ငွေရှင်များ ငွေနဲ့ မိန်းကလေးများအား မသိမ်းဆည်းရေး တို့ အရေး တို့ အရေး”

“အရင်းရှင်များ မိန်းကလေးများ မသိမ်းပိုက်ရေး၊ တို့ အရေး တို့ အရေး”

အော်သံက ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ။ နောက် အော်နေသည့် အကြောင်းအရာကလည်း ထူးဆန်းနေ၍ ထကြည့်လိုက်ရာ

“ဟာ”

လူအများမှာ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိအိမ်ကို ဦးတည်
၍ အော်ဟစ်နေ၍ အံ့အား သင့်သွားရသည်။ ။

ဘာကြောင့်လာအော်နေပါလိမ့်။

မသဲကွဲ၍ အိမ်တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

“အဲဒီကောင်ပဲ၊ အဲဒီကောင်ပဲ၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ငွေနဲ့ သိမ်းတာ”

“ဟာ”

သူနဲ့ စေ့စပ်ထားသော မြူနှင်းသူငယ်ချင်း ကသစ်နီ သူ့ကို လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး အော်နေတာ၊ ရင်ဘတ်မှာ လည်း “အမျိုးသမီးများ
အကြွေးနှင့်သိမ်းပိုက်ခြင်းပပျောက်ရေး” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးဆွဲ
ထား၏။ သူလည်း ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသေး၏။

“ဟာ ဒီကောင်ပဲတဲ့ ဟေ့”

“အေး ရုပ်ရည်လေး သနားကမားနဲ့ ယုတ်မာလိုက်တာ”

“ဟဲ့ ချစ်မိပါ၊ ဈေးကဝယ်လာတဲ့ ကြက်ဥတွေရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ပ
စ် ပစ်”

အော်သံများ နှင့်အတူ အိမ်တံခါးဝကို ခွမ်းခနဲလာမှန်သော ကြက်ဥ
တစ်လုံး၊ နောက် ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် အသီးရွက်စုံများ ။

ခွမ်းခနဲ နဖူးကို သခွားသီးတစ်လုံး လာမှန်မှ

“ဟာ ငါ့ကို ဆော်တာဟ”

ဟု သိမိပြီး တံခါးကို ဂျှိုင်းခနဲပိတ်ပြီး အိမ်အတွင်းထဲပြန်ဝင်နေလို
က်ရသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ လည်း တထိတ်ထိတ်နှင့်။

“ဘာဖြစ်လို့ လာလုပ်တာပါလိမ့်”

ဆန်းထူး သူကိုယ်တိုင်ပင်မသိ။ နဖူးမှ သခွားဖတ် ဖယ်ရသေး၏။

အပြင်ဘက် ပြန်ချောင်းကြည့်သည် ။

“ဟိုကောင် ထွက်လာစမ်း”

“အကြွေးနဲ့ သိမ်းတဲ့ လူယုတ်မာ ထွက်ခဲ့ဟေ့”

ဒေါသတကြီး အော်နေကြတုန်း။

အော်နေသည့် လူအများကြားထဲ ကသစ်နီမရှိတော့။

လူတွေလည်း ဘာအော်နေလဲသိပုံမရ။ ဘာကြောင့်အော်နေတာလဲ ဆိုတာလည်း သူတို့ ကိုယ်တိုင်ပင် ဝေခွဲလို့ ရပုံမပေါ်တော့။ သို့သော် အော်နေဆဲ

ဒီမိုကရေစီရရှိလေးလည်း ပါသည် ။ကြက်ဆူပင် စိုက်ပျိုးရေးလည်း ပါသည် ။ လယ်ယာမြေအပ်နှင်းရေးလည်း ပါသည် ။ အလုပ်လက်မဲ့ ပျောက်ရေးလည်း ပါသည် ။

ဘယ်သူ့ကို အော်နေကြမှန်းလည်း မသိတော့။ အချင်းချင်းလက်ညှိုး ထိုး၍ အော်နေကြသူများ လည်း ပါပါသည် ။

သို့သော် ခဏတာ။

အကြောင်းရင်းရှာမရ၍ တဖြည်းဖြည်း လူအုပ်ကွဲသွား၏။ ထိုအချိန် ထိ ဆန်းထူး ဇေဝဇဝါ။

“သနားကြပါရှင်”

ချမ်းအေးသော နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် အထက်ပါအသံကို
အော်လံနှင့်ကြားလိုက်၍ ဆန်းထူး လန့်ပြီး ခုန်ထမိသည်။ ။

အော်လံနှင့် ဆက်ပြီး ကြားနေရသည် က

“ကျွန်မတောင်းနေတာ ကျွန်မအတွက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သူငယ်
ချင်းလေးအတွက်ပါရှင်”

အသံကြားဖူးသလိုဖြစ်၍ ကမန်းကတန်းထကြည့်လိုက်တော့

“ဟာ”

ကသစ်နီ။ မြူနှင်းသူငယ်ချင်း ကသစ်နီပင်။ လမ်းမအလယ်ကောင်၌
သူတို့ အိမ်ဘက် ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်၍ အော်လံနှင့် အော်နေခြင်းပင်။

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းလေးကို ဟောဒီအိမ်က ဂုဏ်ကြီးရှင်လူကြီးတွေ
က ငွေသိန်းတစ်ရာမှ မပေးရင် လူသိမ်းမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ အဲဒီသူငယ်ချင်း
ရဲ့ အကြွေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် လာတောင်းနေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

သူ့အော်သံကြောင့် လူတွေ ဝိုင်းလာပြန်သည်။ ။

“ဪ ဒီအိမ်က အစ်ကိုကြီးများက သူ့အဖေဆီတင်နေတဲ့ အကြွေးမှ
မပေးရင် လူသိမ်းမယ် ဆိုတာကြောင့် ကျွန်မ အရှက်ကို ဖက်နဲ့ ထုပ်ပြီး

တောင်းနေတာပါ။ သိန်းတစ်ရာပြည့်ရင် တော်ပါပြီ”

တချို့ကလည်း ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲတကယ်ပင် ပိုက်ဆံများကြပေး၏။ တချို့ကလည်း ဆန်းထူးအိမ်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။ ဒါကို ကသစ်နီက

“ဟိုးမှာ အိမ်ထဲကနေ ချောင်းနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးပါရှင်၊ သူ သူပါပဲ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို အကြွေးနဲ့ သိမ်းမှာ ”

“ဟာ”

ဆန်းထူး ခေါင်းနပန်းကြီးပြီး ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်ပြန်အုပ်ကိုင်ထားမိသည် ။

“လာပြန်ပြီ ဒီမိန်းမ”

စိတ်ထဲရေရွတ်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ နောက်မှ သတိရကာ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ နောက် ...

*

“သနားကြပါရှင်၊ ဟောဒီအိမ်ကလူကြီးကို အကြွေးသိန်းတစ်ရာ ဆပ်ချင်လို့ပါ”

“တိတိတိ တိတိတိ”

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ။ အော်နေရာမှ ရပ်ပြီး ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်သည် ။ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေတာ မြင်တော့ စပ်ဖြဖြနှင့်

“ထောင့်ငါးရာတန် ဖုန်းပါရှင်၊ အထင်မကြီးပါနဲ့ ”

ဆိုကာ စပီကာကိုဖွင့်၍ အော်လံနားကပ်၍ အသံပြုလိုက်သည် ။

“ဟယ်လို”

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

တယ်လီဖုန်းက စပီကာလည်း ဖွင့်ထားကာ အော်လံနားလည်း ကပ်ထား၍ ဆန်းထူးအသံက လူအားလုံး အတိုင်းသား ကြားနေရသည် ။ အချို့က လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများ ပင် ရပ်သွား၏။ ဒါကို ကသစ်နီက မျက်လုံးကလယ်ကလယ်လုပ်ပြီး

“ကျွန်မ ဘာလုပ်မိလို့ လဲရှင်”

“မနေ့ကလည်း နင် ငါ့အိမ်ရှေ့ ဆန္ဒပြပြီးပြီ၊ ဒီနေ့လည်း လာတောင်းနေပြီ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအကြွေးသိန်းတစ်ရာလေး ဆပ်ချင်လို့ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် တောင်းစားတာပါရှင်၊ အဲဒါ အပြစ်ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်၊ ရှိတယ်၊ တောင်းချင် တခြားနေရာသွားတောင်း၊ အိမ်ရှေ့လာမတောင်းနဲ့ ၊ အိမ်ရှေ့ မှာ ဆက်တောင်းရင် ရဲခေါ်ပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက်မယ်”

ထိုအသံလည်း ကြားရော ကသစ်က

“အောင်မလေး ကြားကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲရှင်၊ ဒီမိုကရေစီခေတ်မှာ တောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတောင်းရဘူး၊ သူ့အိမ်ရှေ့ ဆက်တောင်းရင် ရဲခေါ်ပြီး ဖမ်းခိုင်းမယ်တဲ့ ၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေကြတော့မှာ လား ရှင်တို့ရဲ့ ”

ကသစ်နီ၏ အော်သံကြောင့် ဘေးနားဝိုင်းကြည့်နေသူများကပါတင်းပြီး

“ဟာ ဒီကောင်လူပါးဝလှချည်လား၊ ကလေးမက သူ့ဘာသာသူ အများ ပြည်သူပိုင် လမ်းမ ပေါ်မှာ တောင်းတာ သူ့အိမ်ပေါ်တက်တောင်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“အေး ဒီကောင် လူပါးဝလှချည်လား၊ ဟိုက မရှိလို့ တောင်းနေတာကိုတောင် ခွက်စောင်း ဝင်ခုတ်တယ်”

“ဒီလောက်လူမဆန်တဲ့ ကောင် ချကွာ”

ဆိုကာ ဖြစ်လာ၏။ ဒါကို ကသစ်နီကလည်း အော်လံဖြင့်

“လုပ်လိုက်ကြပါ အစ်ကိုကြီးတို့ အစ်မကြီးတို့ ရယ်၊ စဉ်းစားရင် ကြာလွန်းလို့ လုပ်ထည့် လိုက်ကြစမ်းပါ၊ လက်ပါကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ချကွာ ချကြ”

“ကြာတယ်ကွာ ၊ လွတ်ပြီ”

သိပ်မကြာပါ။ ကြက်ဥများ ၊ သံပရာသီးများ ၊ ခရမ်းချဉ်းသီးများ အိမ်
ပေါက်ဝ တခွမ်းခွမ်းနှင့် လာမှန်ပြန်သည် ။

ဆန်းထူးလည်း ဒေါသဖြင့် လှမ်းကြည့်ရာ မြောက်ပေးသွားသော က
သစ်နီမရှိတော့။ လူတွေက ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိဘဲ သူ့အိမ်ကို
ဆော်နေကြတုန်း။ တချို့ဆို သေးကော့ပန်းသူတောင် ပါသေး။

★